

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5523

гр. София, 27.06.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в закрито заседание на 27.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **1322** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/ във вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по молба на М. С. М., Д. П. П., И. П. В., П. О. В., И. О. В., М. С. П. и В. С. Г., подадена чрез адв.Н. К. – САК, с искане за изменение на постановеното по делото Решение № 3149/11.05.2023г. в частта за разносните като бъдат присъдени и разноски за адвокатско възнаграждение. Искането е мотивирано с разпоредбата на чл.36, ал.4 от Закона за адвокатурата /ЗАдв/ и разпоредбата на чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Мотивирани са също съображения, че делото е с висока фактическа и правна сложност.

В срока по чл.248, ал.2 ГПК ответникът по искането е депозирал становище, в което моли то да бъде отхвърлено по съображения, че делото не е с определен материален интерес и поради това разносните за правна защита не следва да бъдат определени като за такъв вид дела, а по реда на чл.8, ал.3 от наредбата. Отрича наличието на фактическа и правна сложност, намира за неоснователно начисляването на ДДС върху изчисления от молителите адвокатски хонорар по посочения ред.

Съдът, като се запозна с изложеното в искането и становището на ответника, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните. Разпоредбата е приложима в съдебно-административното производство на основание препаращата разпоредба на чл.144 АПК.

С оглед обстоятелството, че постановеното по делото решение е окончателно, то срокът за упражняване на правото по чл.248, ал.1 ГПК е едномесечен. Молбата е подадена на 12.06.2023г. – първия работен ден, с оглед което искането е допустимо.

Разгледано по същество е неоснователно.

В настоящия случай производството по делото е приключило с постановвяването на Решение № 3149/11.05.2023г., с което по жалбата на М. С. М., Д. П. П., И. П. В., П. О. В., И. О. В., М. С. П. и В. С. Г. е изменена Заповед № СОА23-РД40-13/17.01.2023г. на кмета на Столична община в частта на определеното с нея обезщетение за отчуждавания имот с проектен идентификатор 68134.1006.2426 /застроен/ с площ на отчуждаваната част 478 кв.м, сграда с идентификатор 68134.1006.2426.1, сграда с идентификатор 68134.1006.2426.2, сграда с идентификатор 68134.1006.2426.3 и сграда с идентификатор 68134.1006.2426.4, представляващи реална част от имот с идентификатор 68134.1006.963 по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-108/13.12.2016г. на изпълнителния директор на АГКК, като то е увеличено от 71 078,60 лева на 369 698,73 лева, която сума включва обезщетение за имота, построените в него сгради и направените подобрения и се разпределя съобразно квотите на собственост на жалбоподателите. С решението Столична община е осъдена да заплати на жалбоподателите сумата в размер на 1180 лева, представляваща разноски по производството, от които 1110 лева за внесен депозит за възнаграждение на вещото лице и 70 лева за заплатена държавна такса по оспорването. Разноски за адвокатско възнаграждение съдът не е присъдил, поради липса на доказателства за заплащането му като се е позовал на т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС.

Към списъка на разноските по чл.80 ГПК, представен от адв.К. в последното съдебно заседание по делото, е приложен договор за правна помощ от 23.01.2023г., в чл.8 от който страните по него /жалбоподателите и адвоката/ са се уговорили първите да заплатят възнаграждение за предмета на договора в размер на 3,5% от определената и потвърдена от съда с влязъл в сила съдебен акт сума на паричното обезщетение, но не по-малко от определения минимален размер на адвокатското възнаграждение, съгласно Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Възнаграждението е уговорено да се заплати в брой или по банков път според уговорка между конкретния собственик и адвоката. Към списъка на разноските не са представени никакви доказателства, удостоверяващи извършено плащане от жалбоподателите към адвоката. Такива са представени едва с молбата за изменение на решението в частта за разноските с дата 25.05.2023г. – следваща датата на постановвяване на съдебния акт с 14 дни.

Както е посочено в мотивите на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС, разноските за правна защита са разходи за производството и включват възнаграждението за един адвокат - чл.78, ал.1 ГПК. Договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че само са договорени. От граматическото тълкуване на хипотезите, очертани в чл.78 ГПК се извежда, че само заплатените от страната разноски подлежат на възмездяване - така например чл.78, ал.1 ГПК регламентира кои от вече заплатените разноски страната може да претендира в хипотеза на уважен неин иск, чл.78, ал.3 ГПК урежда възможност и за ответника да иска заплащане при отхвърляне на иска на вече заплатените от него разноски, а чл.78, ал.5 ГПК урежда процесуалната възможност за намаляване на заплатеното адвокатско възнаграждение. Следователно процесуалният закон урежда единствено случаите, при които разноските са заплатени, а съдът следва да определи отговорността на страните за поемането им. Този извод не противоречи

на установеното с чл.36, ал.4 ЗАдв, който предвижда отлагане на заплащането на адвокатското възнаграждение, като го поставя в зависимост от изхода на спора. Страните по договора за правна защита могат да постигнат съгласие по всякакъв, допустими от закона условия, в това число и заплащане на резултативен хонорар, който да бъде дължим след приключване на делото и да се определя от неговия изход. Тази свобода в договарянето обаче се свързва единствено с отношенията между клиент и адвокат, но не предпоставя разширително тълкуване на чл.78 ГПК. По правилата на посочената разпоредба могат да бъдат присъдени разноси само, когато е доказано извършването им. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

Въз основа на тези мотиви ОСГТК на ВКС е приело, че съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. Съгласно чл.130, ал.2 ЗСВ „Тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.“

С оглед изложеното искането за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските като бъдат присъдени такива и за адвокатско възнаграждение е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

По отношение претендирания размер на адвокатското възнаграждение следва да се посочи, че делото не е с материален интерес - като материален интерес не може да се разбира определеният със заповедта размер на обезщетение, тъй като потвърждаването му от съда обуславя неоснователност на жалбата и отрича правото за разноси на жалбоподателя /чл.143, ал.1 АПК/. Като материален интерес не може да се разбира и разликата между определения в заповедта и определения от съда по-висок размер на обезщетение чрез изменение на заповедта за отчуждаване в тази ѝ част. Подобно виждане би довело до липса на предвидимост при определяне на възнаграждението към момента на подаването на жалбата. Към този момент не е безспорно какъв е размерът на равностойното парично обезщетение за отчуждавания имот, нито размерът на равностойно парично обезщетение се заявява с жалбата до съда, за да служи като база за определяне на материалния интерес, както и при преценката за основателност на жалбата. На следващо място съдебното решение няма осъдително действие. Налице е и специфика на задължението -определеният със съдебното решение размер на обезщетение не води до неговата изискуемост спрямо общината. То не подлежи на принудително изпълнение по арг. от чл.29, ал.6 ЗОС. Съгласно посочената норма, ако в 6-месечен срок от влизането в сила на заповедта по чл.25, ал.2 или на съдебното решение дължимото парично обезщетение не бъде преведено по сметка на собственика на имота, кметът на общината отменя заповедта за отчуждаването по искане на собственика.

Водим от горното и на основание чл.248, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК, Административен

съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. С. М., Д. П. П., И. П. В., П. О. В., И. О. В., М. С. П. и В. С. Г. за изменение на Решение № 3149/11.05.2023г., постановено по адм.д. № 1322/2023г. в частта за разноските.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: